

Arrest

nr. 177 615 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2014 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf in het kader van gezinshereniging (visum type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. KARACA, die loco advocaat E. TURAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2014 dient verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart in als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 31 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 3 november 2014 in kennis wordt gesteld.

De motieven luiden als volgt:

“Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 13/08/2014 een visumaanvraag werd ingediend door D. A. G. (...), geboren op (...) 1962, van Turkse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, D. D. (...), geboren op (...)1950, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat de heer D. D. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen volgende documenten voorlegt:

Attest pensioen dd juni 2014

Het voorgelegde bewijs van bestaansmiddelen kan om volgende redenen niet aangenomen worden:

uit het voorgelegde attest pensioen van de maand juni 2014 is gebleken dat de heer D. D. (...) slechts 1158,73€ verkrijgt. Dit bedrag is ontoereikend en ligt ver onder de grens van de honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie Tevens blijkt uit dit attest dat aan betrokkene 551,20€ ingevorderd werd ten voordele van derden. Bovendien wordt slechts 1 pensioenfiche voorgelegd.

Overwegende dat de heer D. D. (...) heden op basis van de thans aanwezige elementen in het dossier niet aantoonde dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt waardoor niet verzekerd werd dat betrokkenen hierdoor niet ten laste zal vallen van de overheid.

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

- Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.*
- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”*

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 12 januari 2015 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een derde middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt in het verzoekschrift weergegeven als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dhr. D. D. (...) heden op basis van de thans aanwezige elementen in het dossier niet aantoonbaar dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt waardoor niet verzekerd werd dat betrokkenen hierdoor niet ten laste zal vallen van de overheid.”

Doordat uit de motivering niet blijkt dat een behoefteanalyse werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42 §1 lid 2 van de Vreemdelingenwet, noch een motivering over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon om in de eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Terwijl zelfs indien rekening zou worden gehouden met een pensioen van 1.158,73 € per maand (Pensioen als alleenstaande - persoonlijk onderhoudsgeld), waardoor de inkomsten onder de norm zoals bepaald in artikel 40 ter lid 2 Vreemdelingenwet zou zijn, dient de DVZ een behoefteanalyse uit te voeren zoals opgenomen in artikel 42 §1 lid 2 Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar het al dan niet hebben van voldoende inkomsten volstaat niet voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoekster.

Artikel 42 §1 lid 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Indien aan de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis §4, tweede lid en in artikel 40 ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. ”

Een aanvraag tot gezinshereniging mag derhalve niet automatisch worden geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40 ter lid 2 Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42 §1 lid 2 Vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikken om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De bestreden beslissing vormt hieromtrent geen enkele motivering, aangezien nergens in de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42 §1 lid 2 Vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat zelfs geen verwijzing naar artikel 42 §1 lid 2 Vreemdelingenwet.

Er is geen enkel aanwijzing in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen volgen haar niet voldoet aan het bedrag van 120 % van het leefloon, is overgegaan tot een concrete onderzoek van de situatie van verzoekster. Een behoefteanalyse blijkt niet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster en de Belgische partner, dan voorziet artikel 42 §1 lid 2 Vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. Dergelijke vraag om bijkomende inlichtingen werd nooit gesteld aan verzoekster. De

gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op concrete feitenbevinding.

Hierbij kan verwezen worden naar het CHAKROUN-Arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010 bladzijde 1-01839) alwaar door de Nederlandse overheid eveneens een aanvraag voor gezinshereniging werd afgewezen omdat de financiële middelen lager waren dan het bedrag dat vereist was volgens de Nederlandse

wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande terecht:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) bovendien a/dus worden uitgelegd dat de Lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moet worden behandeld."

Ook de Raad van State stelde reeds in haar advies van 4 april 2011 omtrent de strikte interpretatie van het critérium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen:

"zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. "(RvSt 4 april 2011, nr. 49.356/4, p. 8, in fine) "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen\ moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enig concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager.

Deze uitlegging vind steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. "

(RvSt 4 april 2011, nr. 49.356/4, p. 9, punt 48)

Eveneens oordeelde de Raad van State dat het duidelijk de wil van de wetgever was dat het bedrag van 120 % van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd.

De overheid moet een concreet onderzoek doen van de situatie in overeenstemming met artikel 42 §1 lid 2 Vreemdelingenwet. In functie van de eigen noden van de aanvrager en zijn gezinsleden moet de overheid de noodzakelijke middelen bepalen die nodig zijn om te kunnen voorzien in de behoeften zonder dat het gezin een last wordt voor de publieke overheden.

(RvS 19 december 2013, nr. 225.915)

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42 §1 lid 2 Vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

(GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2)

In casu heeft de gemachtigde zich kennelijk beperkt tot de summiere nazicht van de inkomstenvoorwaarden van artikel 40 ter lid 2 Vreemdelingenwet, zonder de concrete situatie van verzoekster te beoordelen.

De inkomstennorm die bepaalt is door de wet, geldt echter enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomsten waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van verzoekster.

De gemachtigde had moeten beoordelen of de echtgenoot, rekening houdende met de inkomsten en de behoeften, verzoekster kan onderhouden met een inkomen dat lager ligt dan het referentiebedrag.

In casu werd enkel getoetst of dhr. D. (...) met zijn pensioen aan de norm van de wet voldoet zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen zodat de beslissing alleszins naast de schending van artikel 42 §1 lid 2 Vreemdelingenwet onzorgvuldig werd genomen en onvoldoende werd gemotiveerd.

De gemachtigde had de concrete situatie moeten beoordelen en moeten nagaan of de Belgische echtgenoot, dhr. D. (...), in concreto over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte. Men kan zich niet louter op het inkomensbedrag/pensioen focussen om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen."

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon die verzoekende partij vervoegt, moet aantonen te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Bestaansmiddelen worden als toereikend beschouwd indien deze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (dit is: 120% van het leefloon).

De Raad stelt vast dat de voorgelegde bestaansmiddelen, dit is het pensioen van de Belgische echtgenoot, in aanmerking werden genomen. De gemachtigde oordeelde evenwel dat deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn omdat het bedrag *“ver onder de grens [ligt] van de honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”*. Hij stelt tevens vast dat een bedrag werd ingevorderd ten voordele van derden. Tenslotte merkt hij op dat dat slechts één pensioenfiche werd voorgelegd, doch deze opmerking wordt niet verder uitgebreid of toegelicht.

3.4. Verzoekende partij werpt in haar derde middel op dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet doordat de gemachtigde heeft nagelaten een behoefteanalyse te verrichten. Verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat in die zin en zij stelt dat een aanvraag om gezinshereniging niet automatisch mag worden geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde van toereikendheid, met name 120% van het leefloon.

3.5. Verzoekende partij benadrukt terecht dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing: *“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar aanvraag niet automatisch mag weigeren wanneer hij vaststelt dat de aangevoerde bestaansmiddelen niet toereikend zijn. Wanneer er sprake is van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, quod in casu, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over te gaan tot een behoefteanalyse. De Raad merkt samen met verzoekende partij op dat het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te

vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2; zie ook RvS 27 januari 2016, nr. 233.641 en RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon heeft gehanteerd als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is.

De Raad bemerkt immers geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag van 120% van het leefloon, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot, met name een beoordeling van hun eigen behoeften. Een behoefteanalyse blijkt niet.

De Raad benadrukt dat een behoefteanalyse inhoudt dat de gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden bepaalt welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Hierbij kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat, indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon, artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

3.6. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het derde middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere aangevoerde middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2014 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf in het kader van gezinshereniging (visum type D) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES